

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII (a celor 10 leproși)

SF. CUV. MACARIE CEL MARE
ȘI MACARIE ALEXANDRINUL;
SF. IER. MARCU, MITROPOLITUL
EFESULUI; SF. MC. EUFRASIA

VINDECAREA CELOR 10 LEPROȘI

Aflat la hotarele dintre Galileea și Samaria, în drum spre Iudeea și Ierusalim, Mântuitorul Hristos era în apropierea unui sat (azi localitatea Bourkin) când deodată a fost întâmpinat de 10 leproși, care auzind că pe acolo trece Iisus, de la distanță I-au cerut ajutorul: „Învățătorule, fie-ți milă de noi”. Auziseră probabil că Domnul era proroc mare și face minuni, a vindecat pe mulți de diferite boli, și-i cer să se aplece cu milostivire față de ei, cei aflați în grea suferință și izolare.

Erau 10 la număr, bolnavi de lepră, o afecțiune cumplită care ducea sigur spre moarte, căci corpul întreg era cuprins de răni ce puroiau, iar bucăți de carne cădeau de pe trupul lor. Erau izolați din comunitate și din familia în care trăiau, duși în locuri pustii, la guri de grote și peșteri. Nimeni nu avea voie să se apropie de ei, căci boala se putea răspândi repede și la cei din jur.

Sufereau greu, nu auzeau un cuvânt de mângâiere de la nimeni, marginalizați și desconsiderați. Când și când venea cineva și le lăsa de la distanță ceva de mâncare. Așa cerea legea, să nu se apropie de ei. Erau considerați necurați și dacă unii dintre ei în faza mai ușoară a bolii se vindecau, trebuia să se arate degrabă preoților de la Templu sau Sinagogă, care constatau apoi vindecarea și aprobau întoarcerea celui în cauză în sânul comunității. (Vezi Levitic cap. 13-14).

Întâlnindu-i pe leproși, Iisus le înțelege durerea și răbdarea, suferința și singurătatea. Le-a ascultat strigătul de ajutor, fără să-i întrebe nimic, fără să le ceară nimic, deși putea doar cu cuvântul să-i vindece: „Fiți vindecați”.

Dar Domnul nu a dorit popularitatea minunii și a vindecării pe care le-o va

După încheierea programului liturgic dedicat Sfințelor Sărbători, în duminica de astăzi, pericopa evanghelică de la Luca 17, 12-19, ne istorisește minunea vindecării de către Mântuitorul Hristos a 10 oameni leproși și ne pune în față virtutea recunoștinței pe care trebuie să o arătăm față de Dumnezeu Binefăcătorul nostru.

Învățăm, deci, să fim mulțumitori față de Dumnezeu, așa cum a fost doar unul din cei 10 vindecați, care s-a întors să-i mulțumească Domnului Hristos, și în același timp să arătăm recunoștință față de alți oameni prin care lucrează Dumnezeu și care în situații grele din viața noastră au fost alături de noi și ne-au oferit sprijin. Puțini oameni se întorc să-i mulțumească lui Dumnezeu sau celor care le-au făcut bine.

Mulți în momente grele strigă după ajutor, dar puțini după ce au depășit momentele grele și au fost ajutați se întorc cu recunoștință față de binefăcătorii lor.

Sfânta Evangheligie este o lecție și un mesaj și pentru omul de azi.

oferi. Nici nu se atinge de ei, căci ar fi încălcat legea, ci îi trimite de aici din locul suferinței ca să îndeplinească rânduiala din legea lui Moise: „Duceți-vă și vă arătați preoților”. Și pe când ei se duceau, ascultând de cuvântul lui Iisus, deodată, în chip minunat, s-au vindecat de lepră.

Iisus le venise cu puterea Lui dumnezeiască în ajutor și i-a vindecat. În grupul lor unul singur nu era iudeu, era

samarinean, deci de alt neam. Acesta, văzând minunea care s-a petrecut și cum îndată s-au făcut sănătoși, se oprește din drum și se întoarce slăvind pe Dumnezeu și ajungând la Iisus cade la picioarele Lui și cu multă recunoștință îi mulțumește pentru binele făcut. Hristos S-a arătat mișcat de acest gest făcut cu atâta smerenie. Ceilalți 9 care s-au vindecat și-au continuat drumul, grăbiți să se arate preoților și să se întoarcă în comunitatea lor.

Nu s-au mai gândit că ar fi bine să se întoarcă și ei să-i mulțumească lui Iisus Cel care i-a vindecat. Au rămas în litera legii, nu au mai făcut un pas înainte recunoscând în persoana lui Iisus din Nazaret pe adevăratul Mesia, Cel prezis de lege și de proroci.

Văzând pe samarineanul care s-a întors, Mântuitorul întreabă de atunci și până astăzi: „Nu s-au vindecat 10 ? Cei 9 unde sunt ?”. Și îndată i-a zis: „Ridică-te și du-te, credința ta te-a mântuit”.

Cu alte cuvinte, ai crezut în Dumnezeu, ai ascultat de cuvântul Lui, te-ai întors să-I mulțumești, iar acum ești vindecat la trup de boala leprei, iar sufletul îl ai plin de credință și de mulțumire față de binefăcătorul tău. Se cuvine deci ca și noi să ne arătăm recunoscători și mulțumitori față de Dumnezeu, pentru toate darurile pe care le primim de la El și să-i cerem ajutor, cu smerenie și credință puternică, mai ales în situațiile grele în care ne

putem afla uneori.

De asemenea, să fim cu recunoștință față de toți semenii care ne-au fost în ajutor și ne-au oferit sprijinul lor și să nu uităm că expresia cea mai înaltă a recunoștinței și a mulțumirii noastre față de Dumnezeu este Sfânta Liturghie, numită și Jertfă Euharistică, prin care Părintele Ceresc revarsă darurile Sale spre mântuirea și sfințirea vieții noastre. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

24 IANUARIE - SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE DE LA 1859

Actul istoric de la 24 Ianuarie 1859 reprezintă primul pas pe calea înfăptuirii Statului național român unitar. „Mica Unire” a fost rodul acțiunii intelectualilor pașoptiști și a maselor populare mobilizate de aceștia prin ideile stipulate în programele Revoluției de la 1848. Nicolae Bălcescu, după înfrângerea Revoluției române de la 1848-1849, preciza că obiectivul viitoarei revoluții este unitatea națională. Revoluționarii exilați în capitalele Europei: Paris, Berlin, Londra, Viena, au desfășurat o activitate neobosită de a atrage de partea măreței cauze a românilor - unitatea națională - opinia publică, personalitățile politice și culturale din țările respective.

Revista „România viitoare” de la Paris a fost vocea intelectualilor români pentru rezolvarea „chestiunii românești”, reușindu-se atragerea de partea acestui țel a împăratului Franței, Ludovic Napoleon, a oamenilor de cultură: Edgar Quinet, Henry Desprez, Jules Michelet. În Țările Române, Partida Națională a dus o muncă neobosită de conștientizare a românilor de importanța unirii.

Unirea Valahiei cu Moldova a fost posibilă într-un moment politic internațional favorabil, Războiul Crimeii 1853-1856, încheiat prin înfrângerea Rusiei de Franța și Anglia care au sprijinit Imperiul Otoman. Pacea de la Paris din 1856 a fost prilejul în care s-a pus în discuție și „chestiune românească” - unirea celor două principate. S-a hotărât să fie consultat poporul prin Divanurile ad-hoc (în care pentru prima oară au fost reprezentați și țărani). Acestea au hotărât unirea celor două țări și prinți străini. Convenția de la Paris, 1858, stabilește o unire formală: Principatele Unite ale Valahiei și Moldovei cu doi domni, două guverne, două adunări obștești (implicit două capitale), armată comună și o Comisie centrală cu sediul la Focșani, care avea ca scop realizarea de legi comune pentru ambele țări. Alegerile pentru domnul

Principatelor Unite fac ca în 5 ianuarie, la Iași, să fie desemnat colonelul Alexandru I. Cuza și în 24 ianuarie 1859 să fie ales tot el și la București, politicienii vremii exploatarea inteligent faptul că în Convenție nu se interzicea acest fapt.

Domnul ales este recunoscut de majoritatea puterilor europene, chiar și Turcia făcând acest lucru în 1861. Un an mai târziu se va constitui primul parlament și guvern unic condus de Barbu Catargiu. Domnia lui Cuza, 1859-1866, a fost perioada în care s-au făcut primii pași pentru modernizarea statului român. După 1866 prințul și viitorul rege Carol I va accelera și va consolida prin ample reforme modernizarea României. Se va instaura regimul monarhiei constituționale. Independența țării obținută prin jertfe în 1877-1878 este o altă etapă în realizarea și desăvârșirea Statului Național

Unitar Român.

24 ianuarie 1859 rămâne o importantă bornă în istoria poporului român, sărbătorirea ei constituind nu numai un moment de recunoștință față de cei ce au realizat această măreață faptă, ci și un angajament de a apăra și promova românismul, identitatea națională, unitatea românilor și integritatea statală.

Să nu uităm că și în acest eveniment Biserica Ortodoxă a fost implicată alături de unioniști, deși în 1863, domnitorul Cuza, prin Legea secularizării averilor mănăstirești va afecta negativ desfășurarea vieții bisericești. Se cuvine deci să prețuim gloriosul trecut istoric, să evaluăm evenimentele, să tragem învățămintele necesare pentru ca țara să meargă înainte. ❖

Prof. Clement Gavrilă-Sălăuța

Sfântul Ierarh Bretanion, Episcopul Tomisului

Tomisului până la anul 381.

Sozomen și Teodoret al Cirului ne vorbesc despre acest sfânt ierarh. Sozomen amintește de vizita împăratului arian Valens (364-378) la Tomis, în anul 369, pe când se întorcea dintr-o expediție împotriva goșilor. În a sa „Istorie bisericească” Sozomen scrie că împăratul a intrat în biserica episcopală și a cerut Episcopului Bretanion să intre în comuniune cu arienii, pe care îi simpatiza, și să slujească împreună cu ei. Marele episcop a apărât dreapta credință și „a vorbit împăratului cu îndrăzneală despre hotărârile celor 318 Sfinți Părinți de la Sinodul I de la Niceea (325) împotriva lui Arie, pe care nu le putea călca”.

Sfântul Bretanion a avut un rol important în redactarea și trimiterea documentelor cu privire la transferarea sfintelor moaște ale Sfântului Sava Gotul în Capadocia, la cererea Sfântului Vasile cel Mare. Bretanion este cel care a redactat actul martiric al Sfântului Sava Gotul. ❖

Se spune că acesta a fost ucenic al Sfântului Vasile cel Mare. A fost numit Episcop al Tomisului în jurul anului 360 și a păstorit Biserica

BISERICA LOC AL PETRECERII CEREȘTI

Ce poate fi mai înfricoșător decât aceste lucruri. Că Biserica este cer și că mai înainte și casele erau biserici, iar acum Biserica este mai defăimată chiar decât o casă. Că într-o casă este rânduială și fiecare își face slujba lui, iar în biserică este mare tulburare și neîncetată frământare de lume, ca într-un târg. Și doar știți că biserica nu este loc de petrecere, ci loc sfânt și îngeresc, este Împărăția lui Dumnezeu și însuși cerul. (Sf. Ioan Gură de Aur)

Cum se cuvine a sta în Biserică

Adu-ți aminte de Sfânta Masa aceasta, pentru ce pricină este pusă și Cine se află pe ea. Știu că cel nebotezat nu cunoaște această taină, dar tu știi ce să înțelegi când auzi pe Proorocul zicând: „Așa zice Domnul, depărtați-vă de la pământ și vă suiți la cer”. Că Biserica cer se numește. Adu-ți aminte al cui Nume se cinstește în Biserică! Iar acum voi faceți în biserică mai mult râs decât în târg. Că la adunările voastre lumești stați liniștiți și nici o gălceavă, nici vorbă, nici strigare nu se face între voi. Iar aici, unde Dumnezeu din cer vorbește sfinte și înfricoșătoare lucruri, cei ce voiți să vorbiți deșertăciuni vă aflați ca la o petrecere. Au doară nu aveți case? De Biserica lui Dumnezeu nu țineți seama și vorbiți și cu cei ce voiesc să tacă. De vorbiți de ale voastre treburi nu vă opresc, dar vorbiți acasă la voi, la masă, la baie și la târg. Dar la biserică este loc al petrecerii cerești, loc de rugăciune și de învățătură, loc de mântuire. Iar voi faceți din biserică iar-marc, prăvălie a schimbătorilor de bani, loc de împodobire a femeilor, unde ne umplem ochii de desfrânare, loc de vânzare și cumpărare, loc unde se pun la cale casele, oastea, judecățile; toate la biserică le poți vedea.

Noi, în toate zilele, ne întrebăm și ne îngrijim, că doar veți câștiga ceva de folos la biserică și așa să vă duceți acasă, iar voi mai vârtos spre sminteală și spre păcate vă adunați, în loc să vă curățiți de ele. Deci roagă-te ca să înțelegi, iar mai vârtos se cade a tăcea, ca liniștea și tăcerea ta primindu-o, Dumnezeu să te facă pe tine înțelept. Iar dacă nu poți să taci, ieși din biserică, să nu fii altora spre sminteală. Un singur glas se cade să fie în biserică; precum suntem un singur trup al lui Hristos, așa și o singură lucrare este Sfânta Biserică, adică să stăm cu frică, să ascultăm, să luăm aminte și să ne rugăm.

Că și episcopul tăcând, stă și slujitorii una cântă, iar noi toți răspundem într-un singur glas. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Care este rostul stranei în Biserică ortodoxă

Specificul unei biserici ortodoxe este dat și de lipsa băncilor. Credincioșii stau în picioare pentru că nu sunt simpli spectatori, ci participanți la lucrarea care se săvârșește în altar. În bisericile ortodoxe nu sunt bănci, ci doar strănile așezate pe margine. Strănile nu sunt neapărat locuri unde se stă jos, ci locuri unde monahii stăteau în picioare și își sprijineau mâinile în timpul slujbelor de priveghere care uneori se întindeau pe durata unei nopți. Părintele Ilie Cleopa spunea că în strană se pot așeza numai credincioșii în vârstă care din slăbiciunea trupului nu pot sta în picioare, dar cei care pot, să nu stea jos în nici un chip în timpul slujbelor.

În bisericile mai vechi, scăunelul din strană nu era făcut niciodată pentru confort. El nu era mai lat de o palmă și se putea ridica. Brațele strănii, la fel, nu erau făcute pentru a te sprijini atunci când stăteai jos, ci erau făcute mai înalte pentru ca monahii să-și susțină mâinile în care aveau șiragul de metanii. Strănile erau făcute după modelul toiagelor monahilor. În Sfântul Munte Athos și în alte lavre monahale ortodoxe din Răsărit, călugării nu se rugau la chilii în genunchi, ci în picioare, sprijiniți în niște toiage înalte care erau la capăt în forma literei T pentru sprijinirea mâinilor. Tipicul Sfântului Sava spune că dacă în timpul unei privegheri de

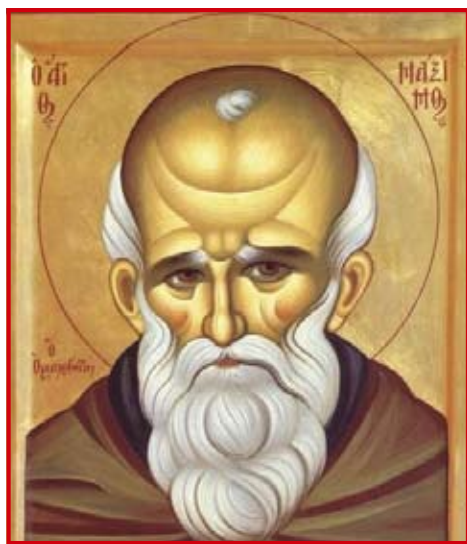
toată noaptea monahul simte că este biruit de oboseală se poate odihni puțin, stând jos în strană.

Să petrecem timpul rugăciunii din Biserică în evlavie și liniște

Sfântul Nicodim Aghioritul spunea că timpul rugăciunii în Biserică nu este foarte lung, de aceea trebuie să ne străduim ca măcar pentru un ceas să stăm în evlavie și liniște. „Pentru aceasta, frații mei, vă rog, în numele Domnului, să stați în Biserica lui Hristos cu toată luarea aminte, cu buna rânduială, cu evlavie, cu pace, cu liniște și toată smerenia trupului și a sufletului, împăcați-vă unii cu alții și îmbrăcați cuviincios, și așa să aduceți rugăciunile voastre lui Dumnezeu. Că auzi ce spune Domnul prin gura proorocului Isaia: Spre cine voi căuta, decât spre cel smerit și blând, care se cutremură de cuvintele Mele? (Isaia 66, 2). Dimpotrivă, cel care nu stă la biserică cu evlavie și bună rânduială, nimic nu se folosește, ci mai degrabă se întoarce acasă osândit. Căci cum va căuta Dumnezeu la cel fără rânduială și certat cu fratele său? Cum va asculta Domnul rugăciunea celui neiertat cu fratele său și stăpânit de mândrie? Sau cum va asculta pe cei ce vin îmbrăcați necuviincios și se roagă cu mintea risipită și fără umilință? Cu adevărat, la aceștia se împlinește cuvântul proorocului David: Rugăciunea lui să se prefacă în păcat (Psalm 108, 6).

[...] Căci se cade vouă, creștinilor, când veniți de la biserică să dați celorlalți care n-au putut veni învățăturile, cuvintele de folos și sfaturile pe care le-ați primit în biserică.” ❖

SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL

A fost un Sfânt Părinte al Bisericii, cunoscut mai ales pentru scrierile sale de mistică și ascetică, dar și ca apărător al Ortodoxiei în fața ereziei monotelismului. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face pe 21 ianuarie și pe 13 august (mutarea moaștelor).

S-a născut la Constantinopol în anul 580, într-o familie nobilă și a avut parte de o educație aleasă. Pe la anul 610 împăratul Heraclie îl cheamă la curte, încredințându-i slujba de prim secretar. După trei ani, Maxim pleacă și se călugărește în Mănăstirea Hrisopolis, lângă Constantinopol. Mai apoi pleacă la Cizic, de unde invazia persană de la anul 626 îl împinge să se refugieze la Cartagina.

Se împrietenește cu monahul Sofronie,

și viitorul patriarh al Ierusalimului, care deja lupta împotriva noii erezii monotelite. Patriarhul Serghie I al Constantinopolului împreună cu împăratul Heraclie au încercat să se împace cu ereticii monofiziți pe baza unui compromis, încheind la 633 un pact formal între ortodocși și monofiziți.

Când ajunge Patriarh al Ierusalimului, Sofronie publică o Epistolă Sinodală în care face distincție clară între cele două lucrări în Hristos. În 638, când împăratul Heraclie publică așa-numita Ecthesis, Sfântul Maxim devine conducătorul luptei împotriva ereziilor. Între 642 și 645 el desfășoară în Africa o activitate intensă pentru întărirea episcopilor în dreapta credință. În 645 poartă în Cartagina o mare dispută cu Pyrrhus, fostul patriarh monotelit al Constantinopolului, în prezența a numeroși episcopi. Convoacă mai multe Sinoade în Africa, cu scopul osândirii monotelismului. Anii 646-649 îi petrece la Roma, determinându-l pe arhiepiscopul Martin al Romei să convoace Sinodul de la Lateran, prin care se condamnă monotelismul.

În anul 648 împăratul Constans al II-lea Pogonatul dă un decret prin care oprește sub grea pedeapsă de a se mai discuta dacă în Hristos este una sau sunt două lucrări și voiște.

În anul 653, Sfântul Maxim este arestat

și adus la Constantinopol, condamnat în anul 655 și exilat în Bizya, Tracia. În anul 662, Sfântul Maxim este adus din nou la Constantinopol pentru o audiere. Aici, în fața mulțimii, i se taie limba din rădăcină și mâna dreaptă, ca să nu mai poată comunica adevărul, prin scris sau viu grai. Sfântul Maxim Mărturisitorul este exilat în țara Lazilor, pe coasta Mării Negre, unde, rămas simplu monah până la sfârșitul vieții, trece la Domnul în 13 august 662, în urma chinurilor suferite. Avea 82 de ani.

O parte din numeroasele sale scrieri le găsim în Filocalie. Unele din lucrările sale sunt dogmatice, altele sunt dedicate descrierii vieții contemplative, oferind ample îndrumări ascetice. Alte scrieri abordează teme de liturgică și hermeneutică. Ignorate vreme de secole de teologii apuseni, scrierile Sfântului Maxim ocupă un loc special în teologia răsăriteană, Părinți precum Simeon Noul Teolog sau Grigorie Palama fiind considerați drept continuatorii direcțiilor intelectuale și spirituale ale Sfântului Maxim.

Începând cu secolul XX, Sfântul Maxim Mărturisitorul este considerat un autor de referință pentru teologia și spiritualitatea ortodoxă; în limba română de traducerea și comentarea scrierilor lui s-a ocupat părințele Dumitru Stăniloae. ❖

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg, protectoarea familiei

urma sicriului: „A murit Xenia Grigorievna, dar Andrei Teodorovici este aici, în fața voastră, el trăiește și va trăi veșnic.”

Din acel moment, Sfânta Xenia lasă la o parte distracțiile acestei lumi, făcându-se „ne bună pentru Hristos”. Dă toată averea, inclusiv casa în care locuia, și începe să se plimbe pe străzile orașului, îmbrăcată în hainele soțului ei spunând că de fapt ea a murit. A luptat cu indignarea rudelor și, pentru că ofițerii au găsit-o sănătoasă mental, nu au oprit-o din calea pe care și-o alesese.

Timp de opt ani va fi plecată din Sankt Petersburg, probabil în pelerinaje. Se întoarce și îndură toate batjocurile de la concetățenii săi. Noaptea le petrece pe un câmp din apropiere în rugăciune. Oamenii încep să vadă darurile speciale cu care Dumnezeu a înzestrat-o, căci ea prevestea lucruri ce se adevereau. La vârsta de 71 de ani Sfânta

Xenia și-a dat sufletul în mâna Domnului, fiind înmormântată în cimitirul Smolensk.

Pentru că vizitatorii tot luau pământ din mormântul ei, era nevoie ca acesta să fie înlocuit în fiecare an, așa că după o vreme a fost amenajată o capelă pe mormânt. Sfânta a continuat să facă minuni și după trecerea ei la cele veșnice.

Sfânta Xenia s-a remarcat prin modestie, sărăcie, renunțarea la bunurile lumești și o înflăcărată devoțiune față de Hristos, dar și prin clarviziune și ajutorarea celor sărmani și păcătoși în timpul vieții și prin minunile pe care le-a făcut după moarte. Este considerată o protectoare a familiei, fiind cel mai des invocată pentru ajutor în întemeierea unei familii sau pentru orice sprijin în legătură cu familia, dar și pentru ajutorul celor fără casă sau loc de muncă, în caz de incendii, copii pierduți sau boală. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 19-26 IANUARIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 19 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 22 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sf. Liturghie Sf. Maslu
Vineri 24 ianuarie	07 ³⁰ -10 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sf. Liturghie; Tedeum Vecernie, Acatist
Sâmbătă 25 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sf. Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Vecernie
Duminică 26 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Utrenia, Sfânta Liturghie

Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfintei Xenia din Sankt Petersburg – „cea smerită și ne bună pentru Hristos” – pe data de 24 ianuarie. Canonizarea ei a avut loc în anul 1988.

Născută în secolul al XVIII-lea, Sfânta Xenia a crescut în timpul domniei împărăteselor Elisabeta și Ecaterina a II-a. Soție a unui ofițer de armată, a rămas văduvă la 26 de ani, plângând mult pentru soțul ei care murise în timpul unei petreceri, nespovedit și neîmpărțășit. Xenia este atât de afectată de moartea soțului încât a doua zi este găsită tot lipită de trupul soțului răposat dar îmbătrânită și încărunită. Își petrece soțul la groapă îmbrăcată în hainele militare ale acestuia, imitându-i mersul în